

Ουράνιες εμπειρικές αλήθειες

/ Ο

Ουράνιες εμπειρικές

αλήθειες βγαλμένες μέσα από το δεδοκιμασμένο καμίνι 30 ετών ασθενειών, πόνων και ευεργετικών δοκιμασιών της ηρωικής και μαρτυρικής ψυχής Δήμητρας Κόντου από την Πάτρα, κοιμηθείσης το 1995.

Η Δήμητρα Κόντου γεννήθηκε το 1952 στο χωριό Λυκούρια Καλαβρύτων και ήταν το δεύτερο παιδί από τα δέκα της οικογενείας... Το 1965 ασθένησε από «μυασθένεια». Από το έτος αυτό άρχισε η μαρτυρική πορεία της.... Το 1971 στο Νοσοκομείο του Ελληνι-κού Ερυθρού Σταυρού των Αθηνών εξομολογήθη. «Έπεσαν τα πρώτα λέπια της αμαρτίας από τα μάτια μου κάτω από το επιτραχήλι του σεβαστού γέροντος π. Ελπιδίου, πνευματικού του Νοσοκομείου... Διάλε-ξε (ο Κύριος) για τόπο της συναντήσεώς μας το Νο-σοκομείο!», σημειώνει η ίδια.

Το 1975 και για 5 χρόνια ήταν τρόφιμος του ασύ-λου ανιάτων Πατρών....

«Το 1980 άνοιξε, ομολογεί η ίδια, τους κρουνοίς του ελέους Του και της ευσπλαχνίας Του (ο Θεός) και με βύθισε μέσα Του... Βρέθηκα σε καταιγισμό αγά-πης! Μου δόθηκε ολόκληρος. Πώς; Θαύμασε Πατρική αγάπη. από το κεφάλι μέχρι τα δάκτυλα των ποδιών μου ήμουν ακίνητη. ήταν τόση η μυϊκή ατονία, που τίποτε δεν μπορούσε να κινηθή και να λειτουργήση ε-πάνω μου. Έδινα την εικόνα ενός φυτού! Τα μάτια δεν άνοιγαν για να δουν, αλλά και όταν άνοιγαν τα έ-βλεπα ή θαμπά ή διπλά. δεν μπορούσα να μιλήσω καθόλου, ούτε να καταπιώ το σίελό μου, τα πνευμόνια δεν λειτουργούσαν από μόνα τους. είχα πάντα οξυγό-νο, μερικές φορές και αναπνευστήρα. η καρδιά δύο φορές σταμάτησε με ανακοπή. το

γαστρεντερικό σύστημα δεν λειτουργούσε, τα 3/4 του στομάχου είχαν νεκρωθεί. τα νεφρά με κολικούς, αιμορραγίες κ.τ.λ. Στο ουροποιητικό πρόβλημα 12 χρόνια υπήρχε καθε-τήρας. Το κυκλοφορικό με πολλά προβλήματα και θρομβώσεις, η αρτηριακή πίεση με πολλές διακυμάν-σεις. Το φλεβικό σύστημα κατατρυπημένο, όλα τα ση-μεία του σώματος ανοιγμένα από αποκαλύψεις, φλεβοκεντήσεις, βιοψίες κ.τ.λ. Στη μύτη για 6 χρόνια α-πό τον οισοφάγο ένα σωληνάκι, που έφθανε μέχρι το στομάχι για να μπορώ να παίρνω τα φάρμακά μου, α-φού δεν μπορούσα από το στόμα, ουρολοιμώξεις συ-νεχόμενες για 12 χρόνια με βαρείες αντιβιώσεις, αναι-μία κτλ., πονοκέφαλοι, που δεν αντιμετωπιζοντο με τί-ποτα. Έπαιρνα την ημέρα 8 ενέσεις ενδοφλεβίως ναρ-κωτικές. Είχα για 3 συνεχή χρόνια ορό χωρίς να παίρνω από το στόμα ούτε μια κουταλιά γάλα. Έτσι εδοκίμασα στο τέλειο βαθμό της τη πείνα και τη δί-ψα. στερήθηκα τον ύπνο αυτά τα 3 χρόνια, που είχα τους ορούς γιατί έπρεπε να τους παρακολουθώ, η δε δόση των καθημερινών μου φαρμάκων έφθανε τα 60-70 χάπια με άδειο τελείως στομάχι. πολλάκις πλησία-σα τη γεύση θανάτου...

Βέβαια όλα αυτά εφάινοντο σαν ταλαιπωρίες, ό-μως η πραγματικότητα ήταν άλλη. ποτέ δεν θα μπορέ-σω να περιγράψω τη γλυκύτητα και την εσωτερική α-νάπαυση και χαρά. Αυτό μόνο θα πω: νοερά αγκάλια-ζα και καταφιλούσα ορούς οξυγόνο, πληγές...».

(Τα ανωτέρω είναι από το βιβλίο Δήμητρα Κό-ντου, εκδόσεως ΤΑΩΣ, Πάτραι 2001).

Εμπειρικές ελπιδοφόρες αλήθειες

Από μία μοναχή εκ Πατρών ελάβαμε σε φωτοτυ-πία ένα ιδιόγραφο κείμενο με ευλογημένες εμπειρίες της μακαρίας συγχρόνου νεομάρτυρος εκλεκτής δού-λης του Θεού Δήμητρας Κόντου, τα οποία και παραθέ-τουμε προς στηριγμό και ψυχική ωφέλεια όλων μας. Η μοναχή που μας τα έστειλε σημείωσε τα εξής: Ιδιό-χειρο κείμενο που διαβάστηκε σαν επικήδειος την ημέ-ρα της κηδείας της.

- * Έχω μέσα μου το φρόνημα και την πληροφορία ότι τα 30 χρόνια της ασθενείας μου έτσι τα βάδισα.
- * Θεός μου και σταυρός μου το ίδιο. το ένα γλυκύ-τερο του άλλου. και για αυτό ποτέ δε ζήτησα να μου το πάρη.
- * Δεν δοκίμασα τη γεύση της πικρίας του πόνου.
- * Δεν με προβλημάτισε και δεν μου δημιούργησε στενοχώρια και ποτέ δεν αισθάνθηκα άρρωστη μόνο.

* Δεν έσυρα το βήμα απλώς υπομονετικά, τούτο κα-θόλου δεν μου άρεσε. την ήθελα χαρούμενη και έτσι και την βάδισα την πορεία μου. ένα γλέντι, ένα πανηγύρι, ένα χαρούμενο τρέξιμο μέσα στην ακινησία μου.

* Δεν ένιωσα ποτέ τον Θεό μακριά μου. μου ήταν ο γλυκύτατός μου και ο δικός μου Πατέρας! Ποτέ μόνη μου δεν περπάτησα την πονεμένη και τραχεία πορεία μου... Πάντα στην αγκαλιά Του, στα γόνατά Του, στις χούφτες Του τις Πατρικές! Έτσι ένιωθα.

* Ποτέ δεν είδα το γιατρό, το Νοσοκομείο με εχ-θρικό μάτι. Ποτέ δεν αντιστάθηκα σε ότι μου ζητήθη-κε να κάνω από φάρμακα και εξετάσεις, έστω και αν αυτό στοίχιζε.

* Μετά γλυκύτητος και ηδονής αγκάλιασα και καταφίλησα τα οδυνηρά μου μηχανήματα που εν πολλοίς και πολλάκις η ιατρική χρησιμοποίησε επάνω μου.

* Ποτέ δεν βαρέθηκα το κρεβάτι μου. μου γλύκαι-νε όλο μου το είναι. Με σεβασμό, δέος και ευγνωμο-σύνη το αγκάλιασα και το καταφίλησα.

* Σαν μια ιερή διακονία ανέλαβα να φέρω εις πέρας την ασθένειά μου. Ήμουν ο ασθενής και ο διακονών αυτή! Πάντα μέσα μου ο παύλειος λόγος. «την διακονίαν σου πληροφόρησον».

* Την κράτησα σαν κόσμημα πολύτιμο σφιχτά στα δυο μου χέρια. με πότισε μεθυστικό κρασί, με γέμισε χαρά, ευτυχία, ηδονή, καύχημα. Μου έγινε πηγή ευ-γνωμοσύνης, ευχαριστίας, δοξολογίας... Με έκανε νο-σταλγό και κράχτη της αιωνιότητος!

* Η ως τώρα πορεία μου στη γη έχει έντονο το αί-σθημα του εξορίστου, του διαβάτη, της ξενητειάς. Πόδια στη γη, αλλά μάτια, καρδιά, νους τραβηγμένα ψηλά... Με έλυωσε το αγνάντεμα. σαν το απογεγαλακτισμένο πρόβατο κάρφωσα τα μάτια στη γλυκειά Πατρίδα....

* Ποτέ δεν αισθάνθηκα την ημέρα μου να μου είναι βαρετή και ατέλειωτη. Όλα γύρω γιορτινά, όλα ανα-στάσιμα, όλα καινούργια. Όλα μιλούν, όλα γελούν, ό-λα πανηγυρίζουν. Τίποτα το ίδιο, τίποτα το παλαιό, το κουραστικό, το στατικό. Ορίζοντας ανοιχτός, ου-ρανός και γη συμπλέκονται.

* Η άπειρη αγάπη Του με φύλαξε από επιθυμίες. Δεν έβαλα μέσα στην ψυχή μου καμιά επιθυμία της γης. Με ελέησε και με ευσπλαχνίσθη. Μονάχα οπίσω Του εκολλήθη η ψυχή μου. Με όλους τους τρόπους έ-δειξε την αγάπη Του επάνω μου. Ναι, πέρα για πέρα ταιριάζει να το πω. «επλεόνασας επ' εμέ την μεγαλωσύνην

Σου».

* Τίποτα δεν έκανα στη ζωή μου για να αρέσει στο Θεό, και Αυτός με χόρτασε με όλη Του την αγάπη και τις ευλογίες και τα αγαθά Του!

* Τίποτα δεν είχα να σου δώσω στην ζωή μου και δεν του έδωσα. ένα μόνο είχα και αυτό ολόκαρδα του το έδωσα. το χαρούμενο Ναι μου!

* Χόρτασε το πετσί μου πόνο και πολλές φορές έ-κλαψα και σε αθυμία έπεσα, αλλά απηλλαγμένα της πικρίας..., στο βάθος στάλαζαν γλυκασμοί....

* Το σώμα μου δεν το αγάπησα και ούτε του χαρί-στηκα εν ονόματι της ανημπορίας του. Του έδωσα τό-σο όσο του έπρεπε για να συντηρηθή. Το διακόνησα με σεβασμό σαν άρρωστο, και αυτό που είχε ανάγκη του το έδωσα. Τα στερήθηκα όλα, ακόμα και τα απαραίτητα. Αλλοιώτικη πορεία από τούτη δεν γνώρισα. Γύρισα από ασθενοφόρο σε ασθενοφόρο, και από Νο-σοκομείο σε νοσοκομείο, από κρεβάτι σε κρεβάτι και από χέρια σε χέρια.... Ποτέ δεν εκπληρώθηκε το θέ-λημά μου. Το θέλω μου την κάθε στιγμή μου το τεμά-χιζε η μυσσθένεια. Είμαι διαπαντός κάτω από τη δική της την εξουσία. Σαν ένα καθεστώς τυραννικό επάνω μου, μου στέρησε και την παραμικρή ανάπαυση....

Όμως

σε τίποτα δεν με δυσκόλεψε να τρέξω. Όλη μου την ζωή την ένιωσα ένα τρέξιμο. πόσο μου αρέσει να τρέ-χω!!

* Δεν θέλησα να περιορισθώ μονάχα μέσα στην ανημπόρια μου και αυτή να είμαι μόνο. θέλω και κάτι ακόμα και κάτι πιο πάνω από αυτή.

* Μια πορεία 30 χρόνων σαν νάναι 30 μονάχα λε-πτών έτσι αισθάνομαι. Πορεία μεστή χαρμοσύνης και γλυκασμών. Ευλογητός, ευλογητός ο Θεός για τούτη την ευτυχία...

* Αυτή η κλητή και αγία ημέρα του 1965 εορτή ε-ορτών, και πανήγυρις πανηγύρεων....

Δόξα Σοι Κύριε, δόξα σοι. Προσκυνώ την αγαθό-τητά Σου την ανεκδιήγητον. Υμνώ την αγαθότητά Σου την ανεξιχνίαστον. Ευχαριστώ και δοξολογώ το αμέτρητόν Σου έλεος ότι μυρίων κολάσεων και τιμω-ριών ούσα άξια ελεείς και ευεργετείς με.

«Ενδιαφέροντα ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2005

Πηγή: impantokratoros.gr